

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบพัฒนาการทางทักษะการเขียนของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงหลังจากที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับต่างรูปแบบจากผู้สอน 2) ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนและระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีผลต่อคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ 3) ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนและระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีผลต่อคะแนนพัฒนาการทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ 4) วิเคราะห์รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนที่เหมาะสมกับระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียน และ 5) ศึกษาความต้องการของผู้เรียนในการได้รับข้อมูลย้อนกลับครั้งต่อไป

ประชากรในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนมัธยมสาธิตวัดพระศรีมหาธาตุ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 144 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็นผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนรู้อยู่ในกลุ่มอ่อน กลุ่มปานกลาง และกลุ่มเก่งอย่างละ 1 ห้อง โดยผู้เรียนแต่ละห้องจะได้รับข้อมูลย้อนกลับทั้ง 3 รูปแบบ ดังนี้ รูปแบบที่ 1 (F_1) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการวงกลมที่ผิดให้ทุกที่แต่ไม่แก้ไขให้มีการเขียนข้อคิดเห็น (Comment) เกี่ยวกับข้อบกพร่องที่พบและบอกแนวทางการปรับปรุง แล้วจึงให้คะแนนงานเขียนตามเกณฑ์ที่กำหนด รูปแบบที่ 2 (F_2) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการวงกลมที่ผิดให้ทุกที่พร้อมกับแก้ไขที่ถูกต้องให้และเขียนข้อคิดเห็น (Comment) เกี่ยวกับข้อบกพร่องที่พบและบอกแนวทางการปรับปรุง และรูปแบบที่ 3 (F_3) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการวงกลมที่ผิดให้ทุกที่แต่ไม่แก้ไขให้ และประเมินผลงานโดยเขียน Excellence, Good, Well Done, Fair Work, Fairly Good, Improve ซึ่งรูปแบบนี้เป็นรูปแบบที่ใช้ในกลุ่มควบคุม สำหรับแบบแผนการทดลองจะเป็นแบบ Control – Group Pretest – Posttest Design โดยจะมีการทดสอบก่อนเรียน การฝึกเขียนและการทดสอบหลังเรียน 2 ครั้ง ด้วยแบบทดสอบอัตนัยฉบับเดียวกัน ผู้วิจัยใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล 5 สัปดาห์ แล้วจึงทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยโดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ร่วมกับการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและสองทาง (One – way/ Two – way Anova) สำหรับการหาคะแนนพัฒนาการใช้วิธีการหาคะแนนพัฒนาสัมพัทธ์ (Relative Gain Score) ของศิริชัย กาญจนวาสี (2532) และตรวจให้คะแนนงานเขียนด้วยวิธีการตรวจแบบวิเคราะห์ (Analytic Method) โดยมีการให้คะแนนตามองค์ประกอบต่างๆของการเขียน ผู้ตรวจให้

คะแนนมีจำนวน 3 ท่านจะทำการตรวจงานเขียนตามคู่มือการตรวจงานเขียนและการให้ข้อมูลย้อนกลับไปยังผู้เรียน โดยแต่ละสัปดาห์ผู้ตรวจจะตรวจคนละรูปแบบ แต่เมื่อสิ้นสุดการทดลองแล้วจะได้ตรวจครบทุกรูปแบบ และเมื่อผู้วิจัยนำงานเขียนกลับคืนแก่ผู้เรียนในแต่ละสัปดาห์แล้วผู้เรียนต้องทำการอ่านและบันทึกข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับลงในแบบบันทึกการได้รับข้อมูลย้อนกลับเพื่อใช้สำหรับศึกษาพัฒนาการของตนเอง เมื่อทำการทดลองเสร็จสิ้นจึงทำการแจกแบบสอบถามเพื่อศึกษาความต้องการของผู้เรียนในการได้รับข้อมูลย้อนกลับครั้งต่อไป

สรุปผลการวิจัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับต่างรูปแบบ

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวน 129 คน เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ส่วนใหญ่มีระดับผลการเรียนในภาคเรียนที่ผ่านมาสูงกว่า 3.50 รองลงมาได้ผลการเรียนต่ำกว่า 2.50, อยู่ในช่วง 3.00 – 3.49 และอยู่ในช่วง 2.50 – 2.99 ตามลำดับ โดยนักเรียนห้อง ม. 3/1 ส่วนใหญ่มีผลการเรียนต่ำกว่า 2.50 นักเรียนห้อง ม.3/2 ส่วนใหญ่มีผลการเรียนอยู่ในช่วง 3.00 – 3.49 และนักเรียนห้อง ม. 3/3 ส่วนใหญ่มีผลการเรียนสูงกว่า 3.50

1.2 ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างจำนวน 129 คน เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ส่วนใหญ่มีระดับความสามารถทางการเรียนรู้ปานกลาง (เกรดเฉลี่ยอยู่ในช่วง 2.50 – 3.50) และเก่ง (เกรดเฉลี่ยสูงกว่า 3.50) รองลงมาได้ระดับความสามารถทางการเรียนรู้อ่อน (เกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.50) สำหรับรูปแบบข้อมูลย้อนกลับที่ผู้เรียนได้รับมากที่สุดคือ รูปแบบที่ 2 รองลงมาเป็นรูปแบบที่ 3 และรูปแบบที่ 1 ตามลำดับ

2. การวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางทักษะการเขียนของผู้เรียนที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงหลังจากที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับต่างรูปแบบจากผู้สอน

การวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางทักษะการเขียนของผู้เรียน ผู้วิจัยจะพิจารณาจากคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ทั้ง 6 ช่วง

2.1 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบและคะแนนการทดสอบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ครั้ง

จากการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบพบว่า ผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบทั้ง 4 ครั้งเท่ากับ 12.37 คะแนน จากคะแนนเต็ม 22 คะแนน มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.52 เมื่อพิจารณารูปแบบใ้การแจกแจงจากค่าความเบ้และความโด่งพบว่า

มีลักษณะการแจกแจงแบบเบ้ซ้ายและสูงเท่าโค้งปกติ สำหรับค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการทดสอบในแต่ละครั้งพบว่า มีคะแนนต่ำสุด 3 คะแนน สูงสุด 20 คะแนน จากคะแนนเต็ม 22 คะแนนเช่นกัน มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 10.88 ถึง 14.03 คะแนน เมื่อพิจารณารูปแบบโค้งการแจกแจงจากค่าความเบ้และความโด่งพบว่า มีลักษณะโค้งการแจกแจงใกล้เคียงกับโค้งสมมาตรและความโด่งสูงใกล้เคียงกับโค้งปกติ

2.2 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนผลการทดสอบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ครั้งจำแนกตามระดับความสามารถและรูปแบบข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับ

จากการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนผลการทดสอบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ครั้งจำแนกตามระดับความสามารถและรูปแบบข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับพบว่า ผู้เรียนกลุ่มเก่งที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบสูงสุดเท่ากับ 16.93 คะแนน ในการทดสอบครั้งที่ 4 รองลงมาคือ ผู้เรียนกลุ่มเก่งที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 2 มีค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบเท่ากับ 16.07 คะแนน ในการทดสอบครั้งที่ 4 เช่นกัน และผู้เรียนกลุ่มเก่งที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบเท่ากับ 15.40 คะแนน ในการทดสอบครั้งที่ 3

2.3 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ทั้ง 6 ช่วงจำแนกตามระดับความสามารถและรูปแบบข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับ

จากการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ทั้ง 6 ช่วงจำแนกตามระดับความสามารถและรูปแบบข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับพบว่า ผู้เรียนกลุ่มเก่งที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 3 มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์สูงสุดเท่ากับร้อยละ 50.42 ในการวัดพัฒนาการช่วงที่ 2 รองลงมาคือ ผู้เรียนกลุ่มเก่งที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์เท่ากับร้อยละ 50.34 ในการวัดพัฒนาการช่วงที่ 6 และผู้เรียนกลุ่มเก่งที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์เท่ากับร้อยละ 42.16 ในการวัดพัฒนาการช่วงที่ 5 ตามลำดับ ในขณะที่ผู้เรียนกลุ่มเก่งที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 3 มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ต่ำสุดเท่ากับร้อยละ - 49.22 ในการวัดพัฒนาการช่วงที่ 2

2.4 ผลการวิเคราะห์ One - way Anova ของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ส่งผลต่อคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ทั้ง 6 ช่วง

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ส่งผลต่อคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ทั้ง 6 ช่วง พบว่ารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้ง 3 รูปแบบส่งผลให้คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ในช่วงที่ 2 ถึงช่วงที่ 6 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับต่างรูปแบบกันมีผลต่อคะแนนพัฒนาการทางทักษะการเขียนทั้ง 5 ช่วงดังกล่าว

จากการเปรียบเทียบรายคู่ของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ส่งผลต่อคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ช่วงที่ 2 ถึงช่วงที่ 6 โดยในช่วงที่ 2 พบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 1 ส่งผลให้ผู้เรียนมีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์สูงกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 2 ในช่วงที่ 3 ช่วงที่ 5 และช่วงที่ 6 พบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 1 และรูปแบบที่ 2 ส่งผลให้ผู้เรียนมีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์สูงกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 3 ในช่วงที่ 4 พบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 1 ส่งผลให้ผู้เรียนมีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์สูงกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 2 และรูปแบบที่ 3

2.5 การวิเคราะห์เชิงคุณภาพของข้อมูลย้อนกลับรูปแบบต่างๆ จำแนกตามกลุ่มของผู้เรียน

จากการวิเคราะห์เชิงคุณภาพของข้อมูลย้อนกลับรูปแบบต่างๆ จำแนกตามกลุ่มของผู้เรียน พบว่า ความผิดพลาดโดยรวมที่พบในผู้เรียนทั้ง 9 กลุ่มส่วนใหญ่จะเป็นความผิดพลาดด้านไวยากรณ์และเครื่องหมายวรรคตอน โดยเรื่องที่ผิดพลาดมากที่สุดได้แก่ การใช้คำวิเศษณ์ไม่ถูกต้อง รองลงมาเป็นเรื่องการใช้คำสันธานหรือคำเชื่อมและเรื่องการใช้คำคุณศัพท์ไม่ถูกต้อง สำหรับความผิดพลาดด้านเนื้อหา จะเป็นเรื่องขาดใจความสำคัญหรือประโยคหลัก ขาดการยกตัวอย่างประกอบความคิดและการใช้คำศัพท์ซ้ำ ไม่หลากหลาย แต่ไม่พบความผิดพลาดด้านการเรียบเรียงลำดับเรื่องและข้อความ

หากพิจารณากลุ่มของผู้เรียนที่ยังมีความผิดพลาดในการเขียนเรื่องต่างๆ พบว่า ผู้เรียนกลุ่มอ่อนมีความผิดพลาดในการเขียนมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มปานกลางและกลุ่มเก่ง ตามลำดับ และหากพิจารณารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความผิดพลาดลดลงพบว่า ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 1 และรูปแบบที่ 2 ช่วยให้ผู้เรียนทุกกลุ่มมีความผิดพลาดทางการเขียนลดลง สำหรับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 3 ช่วยให้ผู้เรียนกลุ่มปานกลางและเก่งเท่านั้นที่มีความผิดพลาดทางการเขียนลดลง แต่ไม่ได้ช่วยให้ผู้เรียนกลุ่มอ่อนมีความผิดพลาดลดลง

สรุปผลโดยรวมได้ว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการทางทักษะการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในช่วงที่ 2 - 6 และมีพัฒนาการสูงสุดในช่วงที่ 6 โดยผู้เรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่มเก่งไม่ว่าจะได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบใดต่างมีพัฒนาการทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้นกว่าผู้เรียนกลุ่มอ่อนอย่างชัดเจน

3. การวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนและระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีผลต่อคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางเพื่อหาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนและระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนพบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนและระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียน

แสดงว่ารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนกับระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนต่างไม่ส่งผลร่วมกันต่อค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนไม่ส่งผลให้ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่ารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ต่างกันไม่มีผลต่อค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนส่งผลให้ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อเปรียบเทียบระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นรายคู่ พบว่าระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนทุกคู่ให้ผลแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าความสามารถของผู้เรียนที่ต่างกันมีผลต่อค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในผู้เรียนกลุ่มอ่อนกับกลุ่มเก่ง

4. การวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนและระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีผลต่อคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ในช่วงที่สูงสุด (ช่วงที่ 6: คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ระยะที่ 1 เทียบกับระยะที่ 4)

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางเพื่อหาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนและระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีผลต่อคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ช่วงที่สูงสุดพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนและระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียน แสดงว่าทั้งรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับและระดับความสามารถของผู้เรียนต่างส่งผลร่วมกันต่อคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ในช่วงที่สูงสุด โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 1 ช่วยส่งผลให้ผู้เรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่มเก่งมีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ดีที่สุด และการให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 2 ช่วยส่งผลให้ผู้เรียนกลุ่มอ่อนมีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ดีที่สุด

เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ส่งผลต่อคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ช่วงที่สูงสุดพบว่า รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนส่งผลให้ผู้เรียนมีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ช่วงที่สูงสุดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการเปรียบเทียบรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนเป็นรายคู่ พบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 1 และรูปแบบที่ 2 ส่งผลให้ผู้เรียนมีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์สูงกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 3 แต่การให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 1 ไม่ส่งผลให้ผู้เรียนมีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์แตกต่างจากการให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 2

5. การวิเคราะห์หารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่เหมาะสมกับระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียน

การวิเคราะห์หารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่เหมาะสมกับระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของผู้เรียนกลุ่มอ่อน ปานกลางและ

เก่งที่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ช่วงที่สูงสุด พบว่า ผู้เรียนกลุ่มอ่อนควรได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 2 ผู้เรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่มเก่งควรได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 1

6. ผลการศึกษาความต้องการของผู้เรียนในการได้รับข้อมูลย้อนกลับต่างรูปแบบและการศึกษาความเป็นไปได้ของผู้สอนที่มีต่อข้อมูลย้อนกลับต่างรูปแบบ

6.1 การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับทั้ง 3 รูปแบบ

จากการสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียน โดยใช้แบบสอบถามที่เป็นมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับทั้ง 3 รูปแบบพบว่า ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณมูย้อนกลับที่ได้รับมีความละเอียด ทำให้เข้าใจข้อบกพร่องและปรับปรุงตนเองได้ถูกทาง รู้สึกยอมรับและเห็นว่าควรอ่านบททวนข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับทุกครั้ง รวมทั้งเห็นว่าควรนำการให้ข้อมูลย้อนกลับไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาอื่น ในระดับมาก

6.2 การศึกษารูปแบบข้อมูลย้อนกลับที่ผู้เรียนต้องการได้รับในการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษครั้งต่อไป

จากการศึกษารูปแบบข้อมูลย้อนกลับที่ผู้เรียนต้องการได้รับในการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษครั้งต่อไป พบว่าผู้เรียนมีความต้องการได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 2 มากที่สุด รองลงมาต้องการได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 1 และรูปแบบที่ 3 ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

1. การที่คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ในบางช่วงมีค่าติดลบ (ดูตารางที่ 4.6) เป็นเพราะว่าคะแนนการทดสอบในครั้งก่อนมากกว่าคะแนนการทดสอบในครั้งต่อมา เมื่อนำคะแนนเข้าไปแทนค่าในสูตรการหาคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ จึงมีผลทำให้คะแนนพัฒนาการที่ได้มีค่าติดลบ แสดงว่าผู้เรียนมีพัฒนาการทางการเขียนลดลง ซึ่งสามารถสังเกตได้ว่าคะแนนพัฒนาการมีค่าติดลบในช่วงที่ทำการวัดห่างกัน 1 – 2 สัปดาห์ โดยช่วงที่ทำการวัดห่างกัน 1 สัปดาห์ได้แก่ ช่วงที่ 1 ถึงช่วงที่ 3 ทั้ง 3 ช่วงนี้พบค่าคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ที่ติดลบ ช่วงที่ทำการวัดห่างกัน 2 สัปดาห์ได้แก่ ช่วงที่ 4 และช่วงที่ 5 ทั้ง 2 ช่วงนี้พบค่าคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ที่ติดลบเช่นกัน แต่เมื่อทำการวัดห่างกัน 3 สัปดาห์ ดังเช่นช่วงที่ 6 พบว่าช่วงนี้ไม่มีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ติดลบเลย นั่นแสดงว่าการเว้นระยะห่างในการวัดพัฒนาการเพียง 1 – 2 สัปดาห์ อาจทำให้ค่าคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ที่ได้มีค่าติดลบ เพราะผู้เรียนอาจยังไม่สามารถทำคะแนนเพิ่มขึ้นจากครั้งก่อนๆ ได้ในเวลาเพียง 1 – 2 สัปดาห์ โดยเฉพาะในผู้เรียนกลุ่มอ่อนเนื่องจากมีพื้นฐานความรู้น้อยกว่ากลุ่มอื่นอยู่แล้ว ดังนั้นจึงต้องอาศัยเวลาในการเรียนรู้ให้เท่าคนอื่นนานกว่าปกติ

2. จากสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ที่คาดว่าไม่น่าจะมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยที่ผ่านมา (กรณีการ

ป็นทอง, 2537; ประเสริฐ ชุนชำนาญ, 2537; ประเสริฐศักดิ์ ลักติธรรม, 2537; ฉวีวรรณ ฉิมเรือง, 2545; เบญจวรรณ เลิศเมธากุล, 2545; โสริยา หนูทอง, 2546) ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเมื่อตัวแปรตามเป็นคะแนนทักษะการเขียน (ดูตารางที่ 4.13) ผู้เรียนกลุ่มอ่อนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแต่ละรูปแบบ มีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่างกันไม่เกิน 2 คะแนน ในขณะที่ผู้เรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่มเก่งที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแต่ละรูปแบบ มีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่างกันไม่ถึง 1 คะแนน และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรวมของผู้เรียนในแต่ละกลุ่มแล้วพบว่า มีค่าต่างกันอยู่ระหว่าง 1.5 ถึง 4.7 คะแนน จากการที่ค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนแต่ละกลุ่มมีค่าต่างกันไม่มากนักเอง น่าจะเป็นสาเหตุให้การวิเคราะห์ที่ไม่มีปฏิสัมพันธ์ เมื่อใช้คะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรตาม

ในขณะที่สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ที่คาดว่าน่าจะมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อคะแนนพัฒนาการทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และเมื่อทำการวิเคราะห์ก็พบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ เมื่อตัวแปรตามเป็นคะแนนพัฒนาการทางทักษะการเขียน ผู้เรียนกลุ่มอ่อนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแต่ละรูปแบบ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่างกันตั้งแต่ร้อยละ 5 ถึง 15 (ดูตารางที่ 4.17) ผู้เรียนกลุ่มปานกลางที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแต่ละรูปแบบ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่างกันตั้งแต่ร้อยละ 10 ถึง 34 (ดูตารางที่ 4.20) และผู้เรียนกลุ่มเก่งที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแต่ละรูปแบบ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่างกันตั้งแต่ร้อยละ 21 ถึง 46 (ดูตารางที่ 4.24) จากการที่ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนกลุ่มเดียวกันแต่ได้รับข้อมูลย้อนกลับต่างกันมีค่าต่างกันพอสมควรนี้เอง น่าจะเป็นสาเหตุให้การวิเคราะห์ไม่มีปฏิสัมพันธ์ เมื่อใช้คะแนนพัฒนาการทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรตาม นอกจากนี้การวัดพัฒนาการซึ่งเป็นการวัดความก้าวหน้าของผู้เรียนนั้น มีความเป็นไปได้ว่าผู้เรียนกลุ่มเก่งจะมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นพอกๆกับหรือน้อยกว่าผู้เรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อน ไม่จำเป็นว่ากลุ่มเก่งจะต้องมีพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มอื่นเสมอไป ดังนั้นน่าจะเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การวิเคราะห์ไม่มีปฏิสัมพันธ์

3. จากสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ที่คาดว่ารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่เหมาะสมกับระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งกลุ่มอ่อน ปานกลางและเก่ง น่าจะเป็นรูปแบบที่ 1 และรูปแบบที่ 2 มากกว่ารูปแบบที่ 3 ซึ่งเมื่อทำการวิจัยพบว่า เป็นไปตามนั้น โดยข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 1 เหมาะกับผู้เรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่มเก่ง ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 2 เหมาะกับผู้เรียนกลุ่มอ่อน จะเห็นได้ว่าข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 3 ไม่เหมาะกับกลุ่มใดเลย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 3 ผู้เรียนจะทราบเพียงที่ผิดแต่ไม่มีการแก้ไขให้ ไม่ให้รายละเอียดใดๆที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนเลย จึงเป็นรูปแบบที่

ไม่ได้มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางการเขียนดีขึ้น โดยเฉพาะในผู้เรียนกลุ่มอ่อนที่ผลจากการวิเคราะห์เชิงคุณภาพพบว่า ยังมีความผิดพลาดในการเขียนเรื่องต่างๆอยู่เป็นจำนวนมาก ในขณะที่ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 1 นั้นมีการให้คะแนน เขียนข้อคิดเห็น และบอกที่ผิดแต่ไม่แก้ไขให้ ซึ่งเหมาะกับผู้เรียนที่เรียนดี ใส่ใจแก้ไขข้อผิดพลาด และต้องการพัฒนางานของตนให้ได้คะแนนดีขึ้นกว่าเดิมอย่างเช่นผู้เรียนกลุ่มเก่งและกลุ่มปานกลาง ดังนั้นรูปแบบที่ 1 จึงเหมาะกับผู้เรียนทั้งสองกลุ่มนี้

สำหรับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 2 จะคล้ายกับรูปแบบแรกเพียงแต่ไม่ให้คะแนนแต่แก้ไขข้อผิดพลาดให้ ซึ่งในผู้เรียนกลุ่มอ่อนอาจไม่ได้มองการได้ทราบคะแนนเป็นเรื่องสำคัญเท่ากับการทราบว่าทำผิดแล้วที่ถูกต้องเป็นอย่างไร เพราะผู้เรียนกลุ่มนี้ไม่ค่อยใส่ใจจะแก้ข้อผิดพลาดด้วยตนเองอยู่แล้ว เมื่อผู้ตรวจแก้ไขมาให้จึงเป็นสิ่งที่ดี ทำให้สามารถเรียนรู้ได้เลยว่าที่ถูกต้องเป็นอย่างไร ดังนั้นข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 2 จึงเหมาะกับผู้เรียนกลุ่มนี้

นอกจากนี้ในการศึกษาความต้องการของผู้เรียนในการได้รับข้อมูลย้อนกลับครั้งต่อไปพบว่า ผู้เรียนต้องการได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 2 มากที่สุด รองลงมาในรูปแบบที่ 1 และรูปแบบที่ 3 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 2 มีการแก้ไขข้อผิดพลาดให้ ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่ผู้เรียนส่วนใหญ่รู้สึกที่สำคัญมากกว่าการได้ทราบคะแนน โดยรูปแบบที่ 2 เป็นรูปแบบที่ป้อนความรู้ให้กับผู้เรียนอย่างเต็มที่เมื่อเทียบกับรูปแบบอื่น ดังนั้นจึงน่าจะเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนส่วนใหญ่ต้องการข้อมูลย้อนกลับรูปแบบนี้

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. หากผู้สอนต้องการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้วิจัยไปใช้ในวิชาภาษาอังกฤษ ควรคำนึงถึงระดับความสามารถของผู้เรียน โดยผู้เรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่มเก่งควรได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 1 กลุ่มอ่อนควรได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 2 นอกจากนี้ควรคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนด้วยว่าต้องการได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบใด
2. ในการตรวจงานที่ต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแต่ละรูปแบบไปยังผู้เรียน หากมีผู้ตรวจหลายคน ควรมีการสร้างคู่มือการตรวจและการให้ข้อมูลย้อนกลับไปยังผู้เรียน เพื่อให้ผู้ตรวจแต่ละท่านมีหลักในการตรวจงานแบบเดียวกันและมีความเป็นปรนัยในการตรวจยิ่งขึ้น ถ้าหากสามารถทำการฝึกอบรมผู้ตรวจแต่ละท่านให้เข้าใจตรงกันได้จะเป็นผลดียิ่ง
3. ในกรณีที่ผู้ตรวจต้องตรวจงานและให้ข้อมูลย้อนกลับไปยังผู้เรียนเป็นจำนวนมาก ถ้าข้อมูลย้อนกลับที่ให้ส่วนใหญ่คล้ายกัน เพื่อช่วยประหยัดเวลาในการเขียน ผู้ตรวจอาจทำฟอร์ม

การให้ข้อมูลย้อนกลับเรื่องต่างๆไว้ในลักษณะเป็นช่องว่างแล้วใส่เครื่องหมายถูกหน้าข้อมูลย้อนกลับที่ต้องการให้ จะช่วยให้ผู้ตรวจสามารถตรวจงานจำนวนมากได้รวดเร็วขึ้น

4. ผู้สอนควรให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง แต่ในการวัดพัฒนาการควรเว้นระยะห่างในการวัดจึงจะเห็นพัฒนาการของผู้เรียนได้อย่างชัดเจน

5. ผู้สอนควรศึกษาผลจากการวิเคราะห์เชิงคุณภาพของข้อมูลย้อนกลับรูปแบบต่างๆ เพราะ จะทำให้ได้รายละเอียดเพิ่มเติมว่าผู้เรียนยังมีข้อบกพร่องทางการเขียนเรื่องใด จะได้สามารถช่วยแก้ไขได้อย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. จากผลการวิจัยที่สรุปได้ว่า ในวิชาภาษาอังกฤษ ผู้เรียนควรได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวิธีการเขียน ในรูปแบบของการอธิบายรายละเอียดข้อผิดพลาดต่างๆ ดังนั้นจึงควรศึกษาต่อไปว่าในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นเช่น สาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ที่ต้องอาศัยการคำนวณ ผู้เรียนควรได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบใดหรือวิธีใดจึงจะเหมาะสม

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบในตัวแปรอื่นเช่น ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ต่างกัน หรือระดับการศึกษาที่ต่างกันของผู้เรียน อาจเป็นระดับประถมศึกษาหรืออุดมศึกษา ในประเด็นที่ว่าถ้าตัวแปรดังกล่าวต่างกันจะสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับในทักษะการเขียนภาษาอังกฤษรูปแบบใดหรือวิธีใดจึงจะเหมาะสมและมีประสิทธิภาพต่อผู้เรียนมากที่สุด

3. ควรทำการวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับไปยังผู้เรียน ว่าข้อมูลย้อนกลับที่ให้ไปช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองได้ดีขึ้นหรือไม่ มากน้อยเพียงใดและอย่างไร